
PASTIRSKO PISMO SLOVENSКИH ŠKOFOV OB POSLANICI PAPEŽA BENEDIKTA XVI. ZA POSTNI ČAS 2006

**»Ko je zagledal množice, so se mu zasmilile«
(Mt 9,36).**

Dragi bratje in sestre!

V današnjem prvem berilu Bog vabi nezvesto izraelsko ljudstvo v puščavo, da bi mu tam spregovoril na srce. Pri prerokih je puščava kraj posebnega srečanja z Bogom. Slovenski škofje vsako leto s pastirskim pismom vabimo vernike, naj dobro izrabi postni čas. Letos to povezujemo tudi z navedki iz poslanice svetega očeta Benedikta XVI. za postni čas 2006.

Papež začenja postno poslanico z besedami *»Ko je zagledal množice, so se mu zasmilile«* (Mt 9,36). Njegove bogate misli, namenjene vernikom vesoljne Cerkve, v prvem letu njegovega pontifikata, so tudi za Cerkev na Slovenskem in vse plemenito misleče ljudi posebno rodovitno seme. Ko smo letošnje pastoralno leto posvetili *»oddaljenim in obrobnim«*, nam papeževa poslanica postavlja osrednje vprašanje glede resničnega napredka. S tem nas vabi, naj razširimo svoje razmišljanje, še bolj odpremo srce ter damo prostor Svetemu Duhu, ki more v nas prebuditi pravo čutenje do ljudi, ki nas sprašujejo po resničnemu Življenju. Prisluhnimo papeževemu sporočilu.

»Postni čas je privilegiran čas notranjega romanja k Njemu, ki je vir usmiljenja. To je romanje, na katerem nas On sam spremlja skozi puščavo našega siromaštva in nas podpira na poti do velikonočne radosti. Bog nas varuje in podpira tudi »v temni dolini« (Ps 23,4), kjer nam skušnjavec prišepetava, naj obupamo ali pa naj bolj kot Njemu zaupamo v delo svojih rok. Da, tudi danes Gospod sliši vpitje množic, lačnih veselja, miru in ljubezni, ki se kot nekdaj čutijo zapuščene. Vendar tudi v revščini, osamljenosti, nasilju in lakoti, ki brez razlike prizadevajo ostarele, odrasle in otroke, Bog ne dopusti, da bi dokončno prevladala

tema groze. [...] Tudi danes je Kristusov ganjeni »pogled« nenehno uprt v ljudi in narode. Božji »načrt« kliče človeka k odrešenju. Jezus pozna ovire, ki nasprotujejo uresničevanju njegovega načrta, in je zato z množico sočuten. Tudi za ceno svojega življenja je pripravljen, da jo brani pred volkovi. Tako Jezus v svoj pogled zajema vsakega posameznika in množice ter vse izroča Očetu, ko daruje samega sebe v spravno daritev.«

Po tem uvodu papež Benedikt XVI. poudarja, da je za resnični, polni napredek človeštva potrebno imeti ta Kristusov pogled, saj revščina vsega sveta zahteva odgovor, ki zajema ne le človekovo gmotno pomanjkanje, temveč tudi globlje hrepenenje njegovega srca. Papež Pavel VI. je v okrožnici *»Populorum progressio«* o delu za razvoj narodov (21) v nasprotju z družbenimi strukturami, ki izvirajo *»iz zlorabe lastnine ali oblasti, izkoriščanja delavcev ali krivičnega poslovanja«* predlagal večje spoštovanje vrednosti vsakega človeka, usmerjanje k duhu uboštvu, prizadevanje za skupno blaginjo in za mir. Še bolj pa je opozoril na višje vrednote, prek katerih človek *»spoznava samega Boga, vir in cilj vseh vrednot«*, predvsem na vero, ki je Božji dar in vodi k edinosti v Kristusovi ljubezni. Torej prvi prispevek, ki ga Cerkev daje k napredku človeka in narodov, niso gmotna sredstva ali tehnične rešitve, temveč oznanilo Kristusove resnice, ki vzgaja človekovo vest in uči pristno dostojanstvo človeka in dela.

Post, miloščina in molitev, ki jih Cerkev v postnem času posebno priporoča, so sredstva, da bi se v nas oblikoval Kristusov pogled. Takole nadaljuje Benedikt XVI.: *»Zgledi svetnikov in pričevanje mnogih misijonarjev, ki zaznamujejo zgodovino Cerkve, so dragoceni napotki, kako spodbujati napredek. Tudi danes, ko živimo v času globalne soodvisnosti, ugotavljamo, da noben gospodarski, družbeni ali politični projekt ne more nadomestiti darovanja samega sebe drugemu, s čimer se izraža ljubezen. Kdor se ravna po evangeljski logiki, živi vero kot prijateljstvo*

z učlovečenim Bogom in tako kot On jemlje nase gmotne ter duhovne potrebe bližnjega. V bližnjem namreč vidi neizmerno skrivnost, ki je vredna ljubeče skrbi in pozornosti. Zaveda se, da kdor ne podarja Boga, daje premalo. Blažena Terezija iz Kalkute je dejala: »Prva revščina narodov je v tem, da ne poznajo Kristusa.« Zato je nujno, da v usmiljenem Kristusovem obličju iščemo Boga; zunaj te perspektive družba ne gradi na trdnih temeljih.«

V Cerkvii so v teku zgodovine nastale razne oblike dobrodelne dejavnosti, namenjene napredku: bolnišnice, univerze, poklicne šole, podjetja. To kaže na skrb za človeka, ki jo v verujočih spodbuja evangeljsko sporočilo. Papež Benedikt XVI. vidi v teh ustanovah tudi za prihodnost pot do globalizacije, ki naj bi skrbela za resnično blaginjo človeka in vodila k resničnemu miru. Takole pravi: *»Jezusovo usmiljenje do množic navdihuje Cerkev tudi danes, zato v tem duhu prosi vse, ki delujejo na področju politike, gospodarstva in financ, naj se zavzemajo za tak napredek, ki bo temeljil na spoštovanju dostojanstva vsakega človeka. Pomemben preizkusni kamen vseh teh naporov je verska svoboda, a ne le kot možnost oznanjevanja in obhajanja Kristusove skrivnosti, temveč tudi kot svoboda, v kateri bo moč graditi svet, prežet z ljubeznijo do bližnjega.*

Kadar gre za odgovore na človekova temeljna vprašanja in za osebno in družbeno etično odgovornost, sodi zraven tudi spoštovanje osrednjega mesta pristnih krščanskih vrednot. To so kriteriji, s katerimi se bodo kristjani naučili modro presojeti vladne programe.«

Papež opozarja, da so v preteklosti ob velikih stiskah sveta mnogi skušali najprej izboljšati zunanje strukture in šele potem dvigniti pogled k nebu. To skušnjava je na primeren način v okrožnici *Odrešnikovo poslanstvo* (11) orisal papež Janez Pavel II.: *»Današnja skušnjava je v tem, da bi hoteli skrčiti krščanstvo na zgolj človeško modrost, skoraj na nekakšno znanost o mirnem življenju. V močno sekulariziranem svetu se je pojavila 'postopna sekularizacija odrešenja', zaradi česar se sicer res bojujemo za človeka, ampak za polovičnega človeka, omejenega samo na horizontalno razsežnost. Mi pa vemo, da je Kristus prišel kot nosilec celostnega odrešenja.«* Tako papež.

Prav k temu celostnemu odrešenju nas vodi postni čas. Naj nam novo usmerjanje k Njemu in doživljanje Njegovega usmiljenja po zakramentu sprave pomagata odkrivati ta Kristusov pogled, ki do dna preiskuje srca, da bi nam dal Življenje.

Dragi verniki! Ko je Kristus zagledal množice, so se mu zasmilile. Ko danes gleda nas, želi prav vse zajeti v svoj usmiljeni pogled. S posebno pozornostjo pa gleda oddaljene, tiste, ki so žejni pomoči, opore, razumevanja in tolažbe. Hrepenenje po sreči in zadovoljstvu, po dobroti in ljubezni je končno hrepenenje po Bogu.

V tem zaupanju in v edinosti s svetim očetom Benediktom XVI. izročamo postni čas Mariji, Materi Božji, da bi nas vodila k svojemu Sinu.

Na vse vas kličemo Božji blagoslov.

Vaši škofje

**TO PISMO PREBERITE PRI VSEH SVETIH MAŠAH
NA 8. NAVADNO NEDELJO, 26. FEBRUARJA 2006.**